

Arrest

nr. 208 991 van 6 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat N. DESGUIN
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2018 (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2018, zitting waarop de zaak uitgesteld wordt tot de terechtzitting van 5 september 2018 om 11u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat N. DESGUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juli 2018 kreeg verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 26 juli 2018 diende verzoeker in het gesloten centrum een verzoek tot internationale bescherming in.

Eurodac-onderzoek wees uit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Griekenland op 25 februari 2018 wegens een illegale binnenkomst en op 2 april 2018 op grond van een internationaal beschermingsverzoek.

Op 3 augustus 2018 werd verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III-verordening). Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Griekenland omdat hij maandenlang in detentie werd vastgehouden, amper eten kreeg en geen medische zorgen kreeg.

Op 8 augustus 2018 richtte de gemachtigde een verzoek tot terugname aan de Griekse autoriteiten.

Op 21 augustus 2018 ging Griekenland akkoord met de terugname op grond van artikel 18(1)b van de Dublin III-verordening en hebben ze expliciete garanties gegeven wat betreft de toegang tot de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en voor het bieden van opvang.

Op 22 augustus 2018 richtte de advocaat van verzoeker een schrijven naar de gemachtigde met informatie over de problematische omstandigheden voor verzoekers van internationale bescherming in Griekenland waarin ze verzoekt dat België zich verantwoordelijk zou verklaren voor het onderzoek van het internationaal beschermingsverzoek van verzoeker.

Op 24 augustus 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten(1):

naam : R.

voornaam : M. B.

geboortedatum : [...]1996

geboorteplaats : N.

nationaliteit : Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer R., verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan van Pasjtöe-afkomst verklaart te zijn, was op 25.07.2018 het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies) en werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas. De betrokkene is niet in bezit van identiteits- of reisdocumenten.

Op 26.07.2018 diende hij een verzoek voor internationale bescherming in te Merksplas.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 15.02.2018 vanwege onwettelijke binnenkomst werden geregistreerd in Griekenland.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek leidde eveneens tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 02.04.2018 internationale bescherming vroeg in Griekenland.

De betrokkene werd gehoord op 03.08.2018 en verklaarde gehuwd te zijn. Zijn echtgenote verblijft in Jalalabad (Afghanistan). Hij stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

De betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan op 28.10.2017 verliet en via Iran naar Turkije reisde. ongeveer 5 à 6 maanden voor zijn aankomst in België verliet. Begin 2018 reisde hij vanuit Turkije het grondgebied van de lidstaten binnen via Griekenland. De betrokkene verbleef vervolgens 4 maanden in een gesloten centrum in Fylakio (regio Evros - administratieve regio Oost-Macedonië en Thracië). Na zijn vrijstelling verbleef hij nog 2 maanden in de woning van een smokkelaar in Athene alvorens naar Nederland te vliegen. Na enkele dagen verblijf verruilde de betrokkene Nederland voor België. Op 25.07.2018 werd de betrokkene aangehouden op de luchthaven van Zaventem toen hij poogde in te schepen op een vlucht met bestemming Montreal met gebruik van een paspoort van Groot-Brittannië, dat hem niet toebehoorde.

De betrokkene verklaarde dat hij in Griekenland zijn vingerafdrukken moest laten nemen en een document ontving. Hij ontkende dat hij een verzoek voor internationale bescherming indiende in Griekenland. De betrokkene stelde dat hij naar Canada wilde reizen, maar in België werd aangehouden. Hij stelde geen specifieke reden te hebben die hem ertoe aanzette internationale bescherming te vragen in België. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Griekenland omdat hij in Griekenland maandenlang werd vastgehouden en amper eten en medische zorgen kreeg.

De betrokkene stelde tijdens het verhoor dd. 03.08.2018 dat hij een goede gezondheid kent.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat dd. 22.08.2018 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties af te zien van een overdracht aan Griekenland en toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. De betrokkene verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) en wijst op het hoge aantal in Griekenland ingediende verzoeken voor internationale bescherming, op problemen inzake toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming,

op discriminatie en onmenselijke behandeling van immigranten en verzoekers in Griekenland, op ondermaatse opvangfaciliteiten in de 'hot spots' en op het Griekse vasteland, op systematische detentie in onder meer de 'hotspots' en op een gevaar voor teruggrijving naar Turkije. De betrokkene verwijst naar en citeert uit onder meer het jaarlijks rapport van Amnesty International 2016/17, rapporten van US State Department en de ngo 'Pro Asyl' van 2016 en het verslag van de speciale verslaggever van de mensenrechtenraad van de Verenigde Naties van 24.04.2017, volgend op zijn bezoek aan Griekenland van 12 tot 16.05.2016. De betrokkene voert aan dat een overdracht een indirecte schending ("une violation par ricochet") van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) tot gevolg zal hebben.

Op 08.08.2018 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Griekse instanties die op 21.08.2018 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

De Griekse instanties informeren ons dat de betrokkene op 01.02.2018 werd geregistreerd vanwege illegale binnenkomst. Op 15.02.2018 werden vanwege die reden zijn vingerafdrukken geregistreerd. Op 20.04.2018 diende hij een formeel verzoek voor internationale bescherming in.

De Griekse instanties vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Athene en delen verder mee dat de betrokkene na aankomst met bijstand van een tolk zal worden ingelicht betreffende de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en zal worden ondergebracht in een opvangstructuur waarvan de nadere gegevens zullen worden overgemaakt bij de aankondiging van de overdracht van de betrokkene.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (verder HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asieltelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de verzoeker voor internationale bescherming niet vrij een lidstaat kan kiezen. De loutere appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat vormen dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het

Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het HvJ-EU oordeelde dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker voor internationale bescherming door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat kan leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De overdracht van verzoekers voor internationale bescherming aan Griekenland onder de bepalingen van Verordening 604/2013 was sinds 2011 opgeschort na beslissingen van het EHRM en het HvJ-EU te weten de zaken 'M.S.S v België en Griekenland' (30696/09, 21.01.2011) en 'NS v Secretary of State for the Home Department' (gevoegde zaken C-411/10 & C-493/10, 21.12.2011).

Volgend op drie eerdere aanbevelingen in de loop van 2016 vaardigde de Europese Commissie (verder de Commissie) op 08.12.2016 een vierde aanbeveling uit met betrekking tot een herneming van overdrachten aan Griekenland onder de bepalingen van Verordening 604/2013. De Commissie verleende Griekenland ruime financiële steun via onder meer het Europees Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie (AMIF). Griekenland is wat de periode 2014-2020 betreft de voornaamste begunstigde van fondsen vanwege het directoraat-generaal Migratie en Binnenlandse Zaken van de Commissie. Verder krijgen de Griekse instanties bijstand van de Commissie, EASO, andere lidstaten en non gouvernementele organisaties.

De Commissie oordeelt dat Griekenland betekenisvolle vooruitgang boekte op onder meer het vlak van de capaciteit van de opvangstructuren, het verbeteren van de toegang tot de procedure middels het oprichten van bijkomende regionale asielbureaus en de toegang tot een effectief rechtsmiddel tegen de afwijzing van een verzoek en inzake het verstrekken van rechtsbijstand in de beroepsfase.

Op het vlak van het verder verbeteren van de kwaliteit van de opvang tot de minimumstandaarden van Richtlijn 2013/33/EU (verder de Opvangrichtlijn) en de behandeling van kwetsbare verzoekers dient volgens de Commissie nog vooruitgang te worden geboekt.

Op grond van bovenvermelde analyse acht de Commissie een geleidelijke en op garanties steunende herneming in het kader van Verordening 604/2013 haalbaar. Deze herneming zal niet met terugwerkende kracht gebeuren maar enkel van toepassing zijn op verzoekers die het grondgebied van de lidstaten betraden via Griekenland vanaf 15.03.2017 of op andere personen in wiens geval Griekenland conform andere criteria dan artikel 13 van Verordening 604/2013 verantwoordelijk werd vanaf die datum en rekening houdende met de capaciteit van de opvang en de behandeling van verzoekers conform de Opvangrichtlijn en Richtlijn 2013/32/EU (verder de Procedurerichtlijn). De Commissie sluit de overdracht van kwetsbare verzoekers aan Griekenland in de huidige omstandigheden uit.

De Griekse instanties stemden in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1,

onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Het in Griekenland ingediende verzoek is nog hangende en de Griekse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. De Griekse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Griekenland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wensen te benadrukken dat de Griekse instanties in het akkoord dd. 21.08.2018 expliciete garanties geven wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en het bieden van opvang.

Griekenland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). We gaan ervan uit dat Griekenland het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Gelet op het voorgaande zijn we van oordeel regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De betrokkene stelde dat zijn vingerafdrukken werden geregistreerd in Griekenland, maar ontkende dat hij internationale bescherming vroeg. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodacresultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit volgt dat het Eurodac resultaat, voortkomend uit de registratie conform artikel 9 van Verordening 603/2013, aantoont dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Griekenland.

Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten.

De betrokkene voerde tegen een overdracht aan dat hij in Griekenland maanden in detentie werd gehouden. Het enkele feit dat de betrokkene vanwege onwettelijk verblijf werd vastgehouden impliceert op zich geenszins dat hij na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest te beurt zal vallen.

Dat hij, zoals verklaard tijdens het verhoor, amper eten of medische zorgen kreeg werd niet aangetoond. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van andere ervaringen, feiten of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Griekenland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen op te merken dat een mogelijkheid van slechte behandelingen vanwege een instabiele conjunctuur in een land op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM. We kunnen hieromtrent verwijzen naar het arrest van het EHRM in de zaak Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië van 02.04.2013 : "§ 70: "The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one's economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, *mutatis mutandis*, *N. v. the United Kingdom* [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008)...".

De aanbevelingen van de Commissie dd. 08.12.2016 lokten kritiek uit van non gouvernementele organisaties zoals Amnesty International ("EU pressure on Greece for Dublin returns is "hypocritical", 08.12.2016) en Human Rights Watch ("EU: Returns to Greece Put Refugees at Risk", 10.12.2016), die een herneming van overdrachten in de gegeven omstandigheden voorbarig noemden.

In april 2017 verscheen het rapport van de speciale verslaggever van de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties, volgend op een bezoek aan Griekenland van 12 tot 16.05.2016 ("Report of the Special Rapporteur on the human rights of migrants on his mission to Greece", 24.04.2017). Dit rapport heeft niet enkel betrekking op verzoekers voor internationale bescherming maar op immigranten in het algemeen. Het maakt gewag van problemen op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers, maar meldt tevens dat op tal van vlakken vooruitgang werd geboekt.

Een geactualiseerde bron betreffende de Griekse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Alexandros Konstantinou and Athanasia Georgopoulou, Aikaterini Drakopoulou, Vasilis Fragkos, Kleio Nikolopoulou e.a, "Asylum Information Database - Country Report - Greece", laatste update op 03.04.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Bij wijze van inleiding lijsten de auteurs de belangrijkste wijzigingen inzake internationale bescherming sinds de vorige update -maart 2017- op. Wat de procedure betreft wordt gewezen op aanhoudende problemen inzake aanmelding en registratie en de lange tijd tussen beide, een behandelingsduur die vaak de 6 maanden overschrijdt en de beperkte capaciteit op het vlak van rechtsbijstand in de beroepsfase.

We wensen te benadrukken dat blijkens het akkoord dd. 21.08.2018 de betrokkene met bijstand van een tolk zal worden ingelicht betreffende de modaliteiten van de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

We benadrukken dat het rapport meldt dat de bevoegde instanties meedeelden dat de gemiddelde behandelingsduur 6 maanden bedraagt. Dit wordt ook gesteld in het akkoord van de Griekse instanties dd. 21.08.2018. Verder zijn we van oordeel dat een mogelijk overschrijden van de termijn niet van die aard is dat het kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Wat rechtsbijstand betreft wensen we op te merken dat de Procedurerichtlijn niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de eerste bestuurlijke fase. Het gebrek aan kosteloze rechtsbijstand in die fase kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Wat de bijstand in de beroepsfase betreft wijzen op de bijkomende capaciteit, die in 2017 werd gegenereerd in het kader van het Memorandum van samenwerking van de Griekse instanties met het UNHCR (pagina 53). De auteurs van het AIDA-rapport wijzen er op dat ondanks deze inspanningen de rechtsbijstand beperkt blijft en dat obstakels inzake toegang tot rechtsbijstand blijven bestaan, maar we zijn van oordeel dat dit niet leidt tot de conclusie dat rechtsbijstand in de beroepsfase dermate ontoegankelijk is dat van een overdracht dient te worden afgezien.

Wat de opvangstructuren betreft worden de omstandigheden op de eilanden als sub-standaard beoordeeld ("Reception facilities on the islands remain substandard and may reach the threshold of inhuman and degrading treatment", pagina 17). De omstandigheden in de opvangfaciliteiten op het vasteland worden apart besproken, worden pover ("poor"), maar niet sub-standaard genoemd en verschillen volgens de auteurs van plaats tot plaats (pagina 129). We benadrukken dat de Griekse instanties in het akkoord dd. 21.08.2018 meedeelden dat de betrokkene zal worden ondergebracht in een opvangstructuur waarvan de nadere gegevens zullen worden overgemaakt bij de aankondiging van de effectieve overdracht van de betrokkene.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Griekenland wettelijk is gewaarborgd en verzoekers in praktijk toegang hebben tot adequate gezondheidszorg (pagina 139). Er wordt gewag gemaakt van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We beamen dat het bovenvermelde rapport kritische bemerkingen plaatst bij verschillende aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang voor verzoekers in Griekenland, maar zijn van oordeel dat de overdracht van de betrokkene beantwoordt aan de door de Commissie in de aanbevelingen dd. 08.12.2016 vooropgestelde voorwaarden. De door de Griekse instanties verstrekte garanties zijn van die aard zijn dat moet worden besloten dat de betrokkene adequate toegang tot de procedure en de opvangstructuren zal krijgen.

We ontkennen niet dat Griekenland, net als andere lidstaten, racisme en xenofobie kent, maar het enkele feit dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Griekenland kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat een overdracht van de betrokkene gelijk staat met een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling.

Betreffende de opmerkingen in het schrijven dd. 22.08.2018 over de omstandigheden in de 'hot spots' en in de detentieomstandigheden merken we op dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene na overdracht in een 'hot spot' of in detentie zal terecht komen.

Betreffende de verwijzingen in het schrijven dd. 22.08.201 naar de overeenkomst tussen de Europese Unie en Turkije van 18.03.2016 merken we op dat de overeenkomst van toepassing is op personen, die Griekenland binnen kwamen via de Egeïsche eilanden en niet op personen, die zoals de betrokkene, over land binnen kwamen in de Noord-Griekse grensregio.

Zoals vermeld stelde de betrokkene tijdens het verhoor dd. 03.08.2018 dat hij in goede gezondheid verkeert.

In het administratief dossier van de betrokkene vinden we een te Merksplas op 26.07.2018 opgemaakt attest dat stelt dat de betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

We wensen te benadrukken dat de betrokkene tot heden niet aan de hand van concrete, objectieve elementen aannemelijk maakte dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Griekenland verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn en die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Griekenland zal worden opgevangen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Griekse instanties minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Het EHRM stelde in zijn uitspraak in de zaak M.S.S v België en Griekenland dat verzoekers voor internationale bescherming een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming behoeven : " 251. La Cour accorde un poids important au statut du requérant qui est demandeur d'asile et appartient de ce fait à un groupe de la population particulièrement défavorisé et vulnérable qui a besoin d'une protection spéciale (voir, mutatis mutandis, Oršuš et autres c. Croatie [GC], no 15766/03, § 147, CEDH 2010 ...)". We wensen te benadrukken dat het beoordelen van verzoekers van internationale bescherming als kwetsbare groep niet kan worden gelijkgesteld

met een specifieke situatie van kwetsbaarheid. Hieromtrent verwijzen we naar relevante bepalingen zoals artikel 21 van de Opvangrichtlijn of artikel 15(3)a van de Procedurerichtlijn die een onderscheiden behandeling van kwetsbare personen opleggen. We verwijzen tevens naar het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 waarin met verwijzing naar de zaak M.S.S tegen België en Griekenland eveneens werd gesteld dat verzoekers voor internationale bescherming een kansarme en kwetsbare groep vormen die speciale bescherming nodig hebben, maar tegelijk de specifieke kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen werd benadrukt. We zijn van dan ook van oordeel dat naast het enkele feit een verzoeker van internationale bescherming te zijn in het geval van de betrokkene minstens een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene, een in 1996 geboren man, niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Griekenland een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Griekse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse instanties.”

Op 4 september 2018 heeft de cel Dublin van de dienst asiel van het ministerie van migratie van Griekenland de gemachtigde verwittigd dat wat betreft de voorziene overdracht van verzoeker op 7 september 2018 wordt gegarandeerd dat verzoeker bij zijn aankomst door de bevoegde politiediensten met de hulp van een tolk zal worden geïnformeerd over de procedure die moet gevolgd worden voor het verderzetten van zijn verzoek tot internationale bescherming, over de voorziene opvang en over de procedures dienaangaande (vrije vertaling uit het Engels). Verder is ook gepreciseerd waar verzoeker precies zal opgevangen worden, met name in het “Schisto Refugee Camp” waarvan het exacte adres wordt bepaald.

2. Over de rechtspleging

Op 5 september 2018 maakt de raadsvrouw van verzoeker om 15u11, zijnde na het sluiten van de debatten, een nieuw stuk over aan de Raad waarin zij stelt in het licht van de rechten van verdediging de aandacht van de Raad te willen vestigen op een aantal elementen die moeten aantonen dat de overdracht van verzoeker aan Griekenland en meer bepaald naar het Schisto vluchtelingenkamp een schending zal inhouden van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van de artikelen 1 tot en met 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest).

De Raad benadrukt dat, in een procedure bij hoogdringendheid, de debatten worden gehouden met inachtneming van de gegevens die de partijen op zeer korte termijn voorleggen. Een procedure bij hoogdringendheid duldt in regel geen vertraging zodat de uitspraak dient te gebeuren op basis van de stukken die bij het sluiten van de debatten in het dossier zijn neergelegd. Een heropening van de debatten kan dan ook slechts toegelaten worden wanneer een partij een nieuw feit aanbrengt dat haar onmogelijk bekend kon zijn vooraleer de debatten gesloten werden (RvS 16 mei 2002, nr. 106.590).

In casu moet worden vastgesteld dat de raadsvrouw van verzoeker in het stuk dat zij na de sluiting der debatten aanbrengt verkeerdelijk laat uitschijnen als zou zij pas ter terechtzitting zelf kennis gekregen hebben van het door verweerder neergelegde stuk waarin de Griekse autoriteiten nogmaals hun uitdrukkelijke garanties naar verzoeker toe herhalen en verder preciseren in welke opvangstructuur verzoeker precies zal worden opgevangen. Dit stuk werd evenwel reeds de dag voor de zitting, nl. op 4 september 2018, door de Raad aan de raadsvrouw van verzoeker overgemaakt en de raadsvrouw bevestigde ook uitdrukkelijk aan de Raad hiervan kennis te hebben genomen. Er werd haar daarenboven ruim de kans gegeven ter zitting haar standpunt over de opvang in het betrokken opvangcentrum mee te delen. De Raad stelt verder vast dat de raadsvrouw enerzijds verwijst naar het AIDA-rapport dat zich in het administratief dossier bevindt en anderzijds naar publieke bronnen, die dateren van voor het sluiten der debatten, zoals een “site profile” van UNHCR, een perscommunicatie van UNHCR van 31 augustus 2018 waarin UNHCR Griekenland aanspoort de mensen in de overbevolkte centra op de Egeïsche eilanden op het vasteland op te vangen en op een artikel van 27 juni 2017 getiteld “Greek refugee camps becoming permanent”. Dit laatste artikel werd door verweerder bovendien reeds voor het sluiten van de debatten aangebracht teneinde juist aan te tonen dat de situatie in dit kamp “Schisto” niet kan gelijkgesteld worden met een situatie die onmenselijk of vernederend is in de zin van artikel 3 van het EVRM. Dit artikel wijst er immers op dat er in de Griekse vluchtelingenkampen geen acute crisis meer is aangaande voeding, kleding en opvang van migranten die weliswaar in “trailers” worden opgevangen maar met airconditioning. Het artikel heeft het nog over Afghanen die in het Schisto - kamp groenten telen en vermeldt het feit dat ook migranten die een verblijfsrecht verkrijgen en het kamp mogen verlaten soms liever blijven. Van problematische “gettovorming” zoals de raadsvrouw aanhaalt in haar begeleidend schrijven, wordt geen melding gemaakt in het artikel. Er is derhalve geen sprake van nieuwe feiten die verzoeker niet bekend waren ter terechtzitting of van stukken die zij niet voor de terechtzitting kon aanbrengen.

Daarenboven is de Raad hoe dan ook van oordeel dat de na de terechtzitting neergelegde stukken niet van dien aard zijn een weerslag te kunnen hebben op de uiteindelijke beslissing, zoals infra uiteengezet, en geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken. De raadsvrouw

stelt dat uit de Site Profile van UNHCR blijkt dat de bezettingsgraad begin januari 2017 in dit kamp uit 869 inwoners bestond voor een capaciteit van 2000, maar vreest dat gezien de aanbevelingen van UNHCR om verzoekers van internationale bescherming op te vangen op het vasteland dit ondertussen zal toegenomen zijn. De Raad kan enkel vaststellen dat er recent dus nog een zeer grote marge van opvangcapaciteit bestond in dit kamp, zodat enkel op basis van de algemene aanbevelingen van UNHCR om meer mensen op te vangen op het vaste land niet kan aangenomen worden dat er thans reeds een risico op overbevolking zou zijn in dit kamp.

De Raadsvrouw erkent overigens uitdrukkelijk dat de opvang in dit kamp algemeen goed is maar meent dat er ernstige tekortkomingen zijn qua sanitaire infrastructuur. Ze legt de nadruk op het feit dat er 40 toiletten en 28 douches zijn voor 869 mensen. Dit bereikt volgens de Raad niet de graad van hardheid om te voldoen aan een reëel risico op foltering of op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering op grond van artikel 39/82 §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de artikelen 3, 4, 5 en 17 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 6 en 13 van het EVRM, van de artikelen 1 tot 4 en 47 van het Handvest,

van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het recht te worden gehoord, van het beginsel audi alteram partem en van het hoorrecht en het recht van verdediging als algemene rechtsbeginselen in de Europese en Belgische rechtsorde.

Eerst citeert verzoeker de aangehaalde normen als volgt:

“• *Aangehaalde normen*

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens (hierna: EHRM) stelt dat om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de lidstaat de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dient te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene:

« 111. La Cour rappelle que les États contractants ont le droit, en vertu d'un principe de droit international bien établi et sans préjudice des engagements découlant pour eux de traités, y compris la Convention, de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des non-nationaux (voir, par exemple, Hirsi Jamaa et autres c. Italie [GC], no 27765/09, § 113, CEDH 2012, Üner c. Pays-Bas [GC], no 46410/99, § 54, CEDH 2006-XII, Abdulaziz, Cabales et Balkandali c. Royaume-Uni, 28 mai 1985, § 67, série A no 94, et Boujlifa c. France, 21 octobre 1997, § 42, Recueil des arrêts et décisions 1997-VI). Cependant, l'expulsion d'un étranger par un État contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, et donc engager la responsabilité de l'État en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (voir, notamment, Saadi c. Italie [GC], no 37201/06, §§ 124-125, CEDH 2008).

112. Pour établir s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé court ce risque réel, la Cour ne peut éviter d'examiner la situation dans le pays de destination à l'aune des exigences de l'article 3 (Mamatkoulou et Askarov c. Turquie [GC], nos 46827/99 et 46951/99, § 67, CEDH 2005-I). Au regard de ces exigences, pour tomber sous le coup de l'article 3, le mauvais traitement auquel le requérant affirme qu'il serait exposé en cas de renvoi doit atteindre un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause. » (Hilal c. Royaume-Uni, no 45276/99, § 60, CEDH 2001-II)

Artikel 1 van het Handvest - Menselijke waardigheid

“Menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geoerbiedigd en beschermd.”

Artikel 2 van het Handvest - Recht op leven

“Eenieder heeft recht op leven.

Niemand wordt tot de doodstraf veroordeeld of terechtgesteld.”

Artikel 3 van het Handvest - Recht op menselijke integriteit

“1. Eenieder heeft recht op lichamelijke en geestelijke integriteit.

2. In het kader van de geneeskunde en de biologie moeten met name worden nageleefd:

- de vrije en geïnformeerde toestemming van de betrokkene, volgens de bij de wet bepaalde regels,*
- het verbod van eugenetische praktijken, met name die welke selectie van personen tot doel hebben,*

- het verbod om het menselijk lichaam en bestanddelen daarvan als zodanig als bron van financieel voordeel aan te wenden,
- het verbod van het reproductief klonen van mensen.

Artikel 4 van het Handvest - Verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikelen 3 en 17 van de Dublin-Verordening (604/2013), en artikel 74/13 VW verplichten verwerende partij, bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten of een overdrachtsbeslissing (in de zin van de Dublin-Verordening), om rekening te houden met alle specifieke elementen van het geval, in bijzonderheid de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Artikel 4 van het Dublin-Verordening voorziet meerdere (informatie)plichten ten hoofde van de verwerende partij :

Recht op informatie

1. Zodra een verzoek om internationale bescherming in een lidstaat is ingediend in de zin van artikel 20, lid 2, stellen de bevoegde autoriteiten van die lidstaat de verzoeker in kennis van de toepassing van deze verordening, en met name van:

- a) de doelstellingen van deze verordening en de gevolgen van het indienen van een ander verzoek in een andere lidstaat, alsmede de gevolgen van het zich verplaatsen van een lidstaat naar een andere lidstaat zolang de verantwoordelijke lidstaat op grond van deze verordening nog niet bepaald is en zolang het verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is;*
- b) de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, de rangorde volgens welke zij van toepassing zijn in de verschillende fasen van de procedure en hun verwachte duur, met vermelding van het feit dat een verzoek om internationale bescherming dat in een bepaalde lidstaat wordt ingediend, ertoe kan leiden dat die lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk wordt voor de behandeling ervan, ook al volgt die verantwoordelijkheid niet uit de criteria voor de toekenning van verantwoordelijkheid;*
- c) het persoonlijk onderhoud overeenkomstig artikel 5 en de mogelijkheid om informatie over de aanwezigheid van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties in de lidstaten te verstrekken, met inbegrip van de wijze waarop de verzoeker die informatie kan verstrekken;*
- d) de mogelijkheid om een overdrachtsbesluit aan te vechten en, in voorkomend geval, om te verzoeken om de opschorting van de overdracht;*
- e) het feit dat de bevoegde autoriteiten van lidstaten gegevens over hem kunnen uitwisselen, uitsluitend om hun verplichtingen die uit deze verordening voortvloeien, na te komen;*
- f) het recht op toegang tot de hem betreffende gegevens en het recht te verzoeken om hem betreffende onjuiste gegevens recht te laten zetten of hem betreffende onrechtmatig verwerkte gegevens te laten verwijderen, alsmede de procedures om die rechten te doen gelden, met inbegrip van de contactgegevens van de in artikel 35 bedoelde autoriteiten en van de nationale gegevensbeschermingsautoriteiten die bevoegd zijn kennis te nemen van verzoeken betreffende de bescherming van persoonsgegevens*

2. De in lid 1 bedoelde informatie wordt schriftelijk verstrekt, in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat. De lidstaten maken gebruik van de overeenkomstig lid 3 voor dat doel opgestelde gemeenschappelijke brochure.

Indien dit nodig is om de verzoeker de informatie te doen begrijpen, wordt de informatie ook mondeling verstrekt, bijvoorbeeld in samenhang met het in artikel 5 bedoelde persoonlijk onderhoud.

3. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen een gemeenschappelijke brochure op, alsmede een specifieke brochure voor niet-begeleide minderjarigen, waarin ten minste de in lid 1 van dit artikel bedoelde informatie wordt opgenomen. De gemeenschappelijke brochure bevat tevens informatie over de toepassing van Verordening (EU) nr. 603/2013 en met name over het doeleinde waarvoor de gegevens van een verzoeker in Eurodac kunnen worden verwerkt. De gemeenschappelijke brochure wordt zodanig opgesteld dat de lidstaten deze kunnen aanvullen met informatie die eigen is aan de lidstaat in kwestie. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, van deze verordening bedoelde onderzoeksprocedure.

Artikel 5 van de Dublin-Verordening :

Persoonlijk onderhoud

1. *Om de verantwoordelijke lidstaat gemakkelijker te kunnen bepalen, voert de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijk lidstaat is belast een persoonlijk onderhoud met de verzoeker. Het onderhoud biedt de verzoeker tevens de mogelijkheid de overeenkomstig artikel 4 aan hem verstrekte informatie juist te begrijpen.*
2. *Het persoonlijk onderhoud kan achterwege blijven indien de verzoeker:*
 - a) *is ondergedoken, of*
 - b) *na de in artikel 4 bedoelde informatie te hebben ontvangen, reeds op andere wijze de informatie heeft verstrekt die relevant is voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat. Lidstaten die het onderhoud achterwege laten, bieden de verzoeker de gelegenheid om alle verdere informatie te verstrekken die relevant is om op correcte wijze de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.*
3. *Het persoonlijk onderhoud vindt tijdig plaats en in elk geval voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.*
4. *Het persoonlijk onderhoud wordt gevoerd in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat en waarin hij kan communiceren. Zo nodig stelt de lidstaat een tolk aan die kan zorgen voor een goede communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijk onderhoud voert.*
5. *Het persoonlijk onderhoud vindt plaats in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding is gewaarborgd. Het wordt gevoerd door een krachtens nationaal recht gekwalificeerde persoon.*
6. *De lidstaat die het persoonlijk onderhoud voert, stelt een schriftelijke samenvatting op met ten minste de belangrijkste informatie die de verzoeker tijdens het onderhoud heeft verstrekt. Die samenvatting kan de vorm van een verslag of een standaardformulier aannemen. De lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeker en/of de juridisch adviseur of andere raadsman die de verzoeker vertegenwoordigt, tijdig toegang tot de samenvatting heeft.*

Het belang van deze informatie plicht wordt meermaals benadrukt in de Verordening :

(18)Er dient een persoonlijk onderhoud met de verzoeker plaats te vinden om gemakkelijker te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Zodra het verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, moet de verzoeker over de toepassing van deze verordening worden geïnformeerd, en ervan in kennis worden gesteld dat het onderhoud de verzoeker de mogelijkheid biedt om informatie te verstrekken over de aanwezigheid van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties in de lidstaten, om gemakkelijker te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is.

(5) Deze methode moet zijn gebaseerd op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria.

Deze bepalingen, alsook artikel 6 EVRM, en het recht op een behoorlijk bestuur (waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure en het zorgvuldigheidsplicht) verplichten de verwerende partij om zorgvuldig tewerk te gaan, om alle relevante elementen te verzamelen (waaronder de verklaringen van de betrokkene, die in staat moet zijn geplaats om zijn betoog op een eerlijke en effectieve manier te kunnen uiten), vooraleer een Dublin-beslissing te nemen.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale

banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land [2 een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid]2, of;

4° [3 ...]3

5° [3 het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;]3

6° [3 het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.]3

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, waaronder het recht om gehoord te worden, houden dit zorgvuldigheidsplicht ook in (HJEU, M.M. c Irlande, 22.11.2012, C-277/11, § 88) alsook dat de betrokkene in staat wordt geplaatst om zijn standpunt en betoog op een eerlijke en effectieve manier te uiten (HJEU, Boudjlida, 11.12.2014, C-249/13, § 54.).

Artikelen 13 EVRM, 47 van het Handvest, en 27 van de Dublin-Verordening garanderen het recht op een « doeltreffende voorziening in rechte ».

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevanten stukken die zich in het dossier bevinden.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en « que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook « en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle. » (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).”

3.3.1. Het eerste onderdeel van het enig middel licht verzoeker toe als volgt:

“ Samenvatting

Miskenning van de informatieplicht (artikel 4 van de Dublin-III Verordening) inzake het belang en gevolgen van het "Dublin interview", de rechten van de betrokkenen in het kader van deze procedure en gehoor, de verantwoordelijkheidscriteria, de werking van de Dublin regeling in het algemeen, daar verzoeker niet geldig werd geïnformeerd over de procedure, noch mondeling noch schriftelijk en miskenning van het recht om gehoord te worden (artikel 5 van de Dublin-III Verordening) daar verzoeker niet in staat werden gesteld om zich op een doeltreffende manier uit te drukken en te verdedigen daar hij niet geldig werd geïnformeerd (in bijzonderheid omtrent de hierboven vermelde elementen) en daar hij niet bijgestaan werden door een raadsman, en dit hen niet zelfs voorgesteld werd, gedurende de Dublin interview(s).

Indien verwerende partij verzoekers rechten had gegarandeerd en geëerbiedigd, had verzoeker bijkomende informatie, argumenten en documenten kunnen voorleggen die de procedure zeker had kunnen beïnvloeden: o.a. met betrekking tot zijn traumatische ervaring in Griekenland en zijn detentieomstandigheden die volledig in lijn zijn met de meest recente informatie over de situatie in Griekenland.

- *Ontwikkeling*

Artikelen 4 en 5 van het Dublin-Verordening voorzien meerdere (informatie)plichten ten hoofde van de verwerende partij en een het recht om gehoord te worden vooraleer er een overdrachtsbeslissing wordt genomen.

Het Hof stelt dat de controle die geoefend wordt door de beroepsinstantie, het eerbiedigen van deze procedurele waarborgen door de Staat moet nagaan (HJEU (G.Ch.), 7.06.2016, C-63/15, par. 51 & 52).

In dit verband, het Hof heeft ook benadrukt dat de lidstaten "effectieve rechterlijke bescherming" moeten bieden aan asielzoekers "met name door te waarborgen dat hij een rechtsmiddel tegen een jegens hem genomen overdrachtsbesluit kan instellen dat betrekking kan hebben op het onderzoek van de toepassing van die verordening, waaronder de eerbiediging van de procedurele waarborgen waarin die verordening voorziet" (zie in die zin arrest van 7 juni 2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, punt 22; HJUE Tsegezbab Mengesteab, 26 juillet 2017, C 670/16, punt 48).

Omtrent de procedure voor de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat, heeft het Hof ook verduidelijkt dat "deze procedure een aspect is van de overname- en de terugnameprocedures die verplicht volgens de in met name hoofdstuk VI van die verordening vastgestelde regels moeten worden gevoerd" (HJUE Tsegezbab Mengesteab, 26 juillet 2017, C 670/16, punt 49).

In casu, de volgende elementen dienen in rekening gehouden te worden :

- *er werd aan verzoeker niet duidelijk gemaakt, vooraleer hij op de vragen van verwerende partij antwoordde, dat hij gehoord ging zijn met het oog op het bepalen van de bevoegde lidstaat op basis van de Dublin-Verordening en welke de elementen zijn die relevant zijn om een overdracht te vermijden ;*
- *verzoekers rechten, in het kader van de Dublin-procedure en het asielprocedure in het algemeen, werden aan verzoekende partij niet uiteengezet; hij werd niet passend geïnformeerd ;*
- *er werd aan verzoekende partij geen schriftelijk document verschaft met nuttige inlichtingen over de procedure, zoals voorzien door de Dublin-verordening ;*
- *er werd aan verzoekende partij niet uitgelegd welke informatie pertinent zijn voor de toepassing van de Dublin-Verordening ;*
- *er werd aan verzoekende partij niet uitgelegd hoe hij bijkomende informatie kon verschaffen aan de verwerende partij, en of dat nuttig kan zijn;*
- *verzoekende partij kreeg de mogelijkheid niet om met een raadsman te praten vooraleer hij werd gehoord door verwerende partij;*

Deze vaststellingen, die ook samen dienen overwogen te worden, leiden tot de conclusie dat de aangehaalde rechtsnormen geschonden werden.

De administratieve procedure is niet eerlijk geweest, en verwerende partij is niet zorgvuldig tewerk gegaan.

De informatieplicht die op verwerende partij rust, net als het recht van verzoekende partij om geïnformeerd te worden, op een doeltreffende manier, werd duidelijk geschonden (o.a. art 4 en 5 Dublin-Verordening).

Gezien het doorslaggevend belang van dit interview en de procedure, dienden bijkomende garanties aan verzoekende partij toegekend te worden, o.a. de effectieve mogelijkheid om bijgestaan te worden door een raadsman, of tenminste de mogelijkheid om met een raadsman te praten, een volledige (schriftelijke) informatie over het belang en de gevolgen van dit interview, en de aflevering van een kopie van dit interview. Verzoekende partij moest daarenboven duidelijke informatie krijgen over haar rechten en mogelijkheden, wat niet het geval is in casu (zie mutatis mutandis EHRM, A.T. c Luxemburg, 9.04.2015).

De omstandigheden van de procedure bij DVZ lieten verzoeker niet toe zijn compleet relaas door te geven. Indien verwerende partij verzoekers rechten had geëerbiedigd, had verzoeker meer verklaringen en uitleggingen willen afleggen, o.a. met betrekking tot zijn traumatische ervaring in Griekeland en het feit dat hij aankomst werd opgepakt door de Griekse politie en werd opgesloten in een centrum in onmenselijke omstandigheden (overbevolking, bedorven voedsel, ontoereikend sanitair infrastructuur, etc.). Hij had ook verklaringen kunnen afleggen met betrekking tot het feit dat hij nooit deftig werd geïnformeerd over zijn rechten, dat hij nooit enig mogelijkheid kreeg om met een raadsman te spreken en dat hij daarvoor dacht dat hij ging vrijgelaten worden na indiening van zijn asielaanvraag, quod non in casu.

Verzoekende partij had meer informatie aan verwerende partij kunnen en willen verschaffen, indien verwerende partij de moeite had gedaan om zijn recht op informatie, het recht op een eerlijke administratieve procedure, en het recht om gehoord te worden te eerbiedigen.

De bovenvermelde elementen zijn duidelijk van aard een invloed te hebben op de toepassing van de Dublin-Verordening (zie o.a. artikel 3, artikel 16, artikel 17).

Bovenstaande besluiten zijn nog verergerd door het feit dat verwerende partij in de bestreden beslissingen stelt dat “dat hij, zoals verklaard tijdens het verhoor, amper eten of medische zorgen kreeg werd niet aangetoond”. Verzoeker vraagt zich af op welke wijze hij zou kunnen aantonen dat hij in het gesloten centrum in Griekenland slechts bedorven voedsel en medische zorgen kreeg. De bewijslast die verwerende partij op verzoeker doet rusten is kennelijk onredelijk.

Verzoekers betoog zou niet kunnen worden verworpen zonder dat aan het Hof van Justitie van de Europese Unie een verzoek over een prejudiciële beslissing (artikel 267 VWEU) over de draagwijdte van de verplichtingen die rusten op verwerende partij in het kader van de Dublin III Verordening, de rechten van de asielzoeker in deze procedure, de verdeling van de bewijslast om een juiste toepassing van de verantwoordelijkheidscriteria te verrichten zou worden overgemaakt.”

Verzoeker verwijst integraal naar het voorschrift van artikel 4 van de Dublin III-verordening dat betrekking heeft op de informatieplicht die rust op de schouders van de gemachtigde inzake de Dublinprocedure, meer bepaald met betrekking tot de doelstelling van de verordening, de criteria, het persoonlijk onderhoud, mogelijkheid tot beroep, mogelijkheid tot uitwisseling van gegevens en recht op toegang tot de hem betreffende gegevens. Verzoeker wijst op rechtspraak van het Hof van Justitie waaruit blijkt dat in het licht van een effectieve rechtsbescherming een verzoeker zich eveneens moet kunnen beroepen op de procedurele waarborgen van de Dublin III-verordening. Verzoeker stelt niet passend geïnformeerd te zijn, geen schriftelijk document gekregen te hebben met nuttige inlichtingen, er zou hem niet uitgelegd zijn hoe hij bijkomende informatie kon verschaffen en hij werd niet bijgestaan door een raadsman tijdens het gehoor, noch zou hij de mogelijkheid gehad hebben om met een raadsman te spreken vooraleer hij werd gehoord. Door die omstandigheden zou verzoeker zijn compleet relaas niet kunnen geven hebben. Concreet situeert verzoeker zijn belang hierbij in het feit dat hij meer verklaringen had kunnen afleggen met betrekking tot zijn traumatische ervaringen zoals de opsluiting in een gesloten centrum, het bedorven voedsel en de ontoereikende sanitaire infrastructuur. Daarnaast zou hij er ook op gewezen hebben dat hij niet correct werd geïnformeerd, niet de mogelijkheid had een raadsman te spreken en dacht te zullen worden vrijgelaten na het indienen van zijn beschermingsverzoek. Dit alles zou een invloed gehad hebben op de toepassing van de artikelen 3, 16 en 17 van de Dublin III-verordening. De gemachtigde motiveert immers dat hij niet heeft aangetoond dat hij amper eten en medische zorg heeft gekregen. Verzoeker wijst erop dat dit bijzonder moeilijk te bewijzen valt en bijgevolg de bewijslast te hoog ligt.

Vooreerst stipt de Raad aan dat verzoeker niet duidt op welke wijze artikel 16 van de Dublin III-verordening op hem van toepassing is nu deze bepaling waarborgen biedt tussen afhankelijke personen en hij daaromtrent niets aanvoert.

Verder erkent de Raad dat artikel 4 van de Dublin III-verordening vereist dat de informatie wordt verschaft aangaande de doelstelling van de verordening, de criteria, het persoonlijk onderhoud, mogelijkheid tot beroep, mogelijkheid tot uitwisseling van gegevens en recht op toegang tot de hem betreffende gegevens en dat volgens lid 2 van deze bepaling dit dient te gebeuren met een voor dat doel opgestelde gemeenschappelijke brochure. De Raad kan evenwel niet nagaan op grond van het administratief dossier of verzoeker die specifieke brochure heeft gekregen. Wel blijkt uit het dossier dat verzoeker een document heeft ondertekend waarbij hij instemt met het uitwisselen van gegevens door de lidstaten. De mogelijkheid een beroep in te stellen, blijkt dan weer uit de akte van kennisgeving en daarvan heeft verzoeker ook gebruik gemaakt. Waar verzoeker meent dat hij het recht moet hebben op bijstand door een advocaat tijdens het Dublingehoor blijkt dit niet uit artikel 4 of 5 of enige andere bepaling van de Dublin III-verordening. Uit artikel 27, 6, voorlaatste lid van de Dublin III-verordening blijkt immers dat de rechtsbijstand tenminste het voorbereiden van de vereiste procedurestukken en het vertegenwoordigen voor een rechterlijke instantie moet inhouden. Er is geen vereiste dat men ook tijdens het Dublingehoor wordt bijgestaan door een advocaat. Artikel 5 van de Dublin III-verordening voorziet wat betreft juridische bijstand enkel dat een schriftelijke samenvatting moet worden opgemaakt van het onderhoud en dat de juridisch adviseur of raadsman "tijdig toegang tot de samenvatting heeft". Waar verzoeker stelt dat hij zelfs niet de mogelijkheid had te spreken met een advocaat voor het Dublingehoor, blijkt ook deze vereiste niet uit de verordening, maar is evenmin prima facie aangetoond dat dit hem zou verhinderd zijn.

Wat er ook van zij, blijkt dat verzoeker zijn belang bij dit onderdeel van het middel ontleent aan het feit dat hij de mogelijkheid moet hebben elementen aan te halen in het licht van de artikelen 3, 16 en 17 van de Dublin III -verordening tegen een mogelijke overdracht naar Griekenland. Er blijkt dat verzoeker in het kader van zijn persoonlijk onderhoud de kans heeft gehad elementen gelieerd aan zijn grondrechten aan te voeren teneinde de overdracht aan Griekenland te verhinderen en dit voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing. Verzoeker had eveneens de mogelijkheid om via een gemotiveerd schrijven van zijn raadvrouw voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing elementen in het licht van de soevereiniteitsclausule, de bepaling met betrekking tot afhankelijke personen en de discretionaire bepalingen, over te maken. Dit is in casu, behalve dan wat betreft artikel 16 van de Dublin III-verordening, ook gebeurd. Indien verzoeker werkelijk meer informatie wou aanbrengen met betrekking tot zijn slechte ervaringen in Griekenland wat betreft de detentie, voeding en slechte sanitaire infrastructuur en van oordeel is dat hij daarvoor tijdens het onderhoud niet afdoende de kans heeft gekregen, had hij dit verder in dit schrijven van zijn raadvrouw aan de gemachtigde kunnen laten overmaken. Er blijkt echter, zoals verweerder terecht opmerkt ter zitting, dat in dit schrijven de raadvrouw uitgebreid ingaat op de algemene situatie, die uiteraard pertinent is en waarover de gemachtigde ook heeft gemotiveerd, maar geen verdere duiding heeft gegeven bij verzoekers concrete ervaringen. De Raad erkent dat het bijzonder moeilijk is om, naast het voorleggen van actuele rapporten van betrouwbare bronnen, ook concreet en persoonlijk te bewijzen dat men in moeilijke omstandigheden werd gedetineerd, weinig of bedorven voedsel kreeg of moeilijk toegang had tot medische zorg. Ter zitting stelt de raadvrouw echter zelf dat zij aan de telefoon van verzoeker tal van details heeft verkregen over zijn concrete ervaringen maar noch in het schrijven dat voor de beslissing was gericht aan de gemachtigde, noch in het verzoekschrift, noch ter zitting werden echter verdere details verstrekt. Hoe dan ook verklaarde verzoeker tijdens het Dublingehoor in goede gezondheid te verkeren en heeft de gemachtigde thans in het licht van de overdracht naar Griekenland zowel voor als na de bestreden beslissing de garantie gekregen dat verzoeker niet zal worden overgebracht naar een gesloten opvangplaats en dat het meer concreet over "Schisto Refugee Camp" gaat. Infra zal de Raad uiteenzetten dat niet kan worden aangenomen dat hij het reëel risico loopt in dit kamp onmenselijke of vernederende behandelingen te ondergaan.

Verzoeker stelt voor een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie "*over de draagwijdte van de verplichtingen die rusten op verwerende partij in het kader van de Dublin III Verordening, de rechten van de asielzoeker in deze procedure, de verdeling van de bewijslast om een juiste toepassing van de verantwoordelijkheidscriteria te verrichten*". Deze vraagstelling is dermate algemeen geformuleerd dat de Raad niet inziet hoe het antwoord op deze algemene elementen noodzakelijk is voor het wijzen in de voorliggende zaak.

Hoe dan ook is krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken over een prejudiciële vraag uitspraak te doen indien haar beslissingen “*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17; HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79). Daar de uitspraken van de Raad vatbaar zijn voor een voorziening in cassatie overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Een schending van de artikelen 4 en 5 van de Dublin III Verordening, van het recht te worden gehoord, van het beginsel audi alteram partem, van het recht van verdediging of van het recht op een eerlijke administratieve procedure wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt. Minstens toont verzoeker prima facie zijn belang bij dit eerste onderdeel niet aan.

3.3.2. Het tweede onderdeel van het enig middel licht verzoeker toe als volgt:

“• *Samenvatting*

Schending van artikel 17 van de Dublin Verordening, artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot 4 van de Handvest, alleen en gepaard met het zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplichten, door niet alle relevante elementen in te zamelen en te onderzoeken omtrent de traumatische ervaring van verzoeker in Griekenland en de actuele en effectieve omstandigheden in Griekenland qua toegang tot de procedure en opvang, en door verzoeker (opnieuw) bloot te stellen aan een reëel risico op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling;

• *Ontwikkeling van het middel*

Vooraleer de bestreden beslissing te nemen heeft verwerende partij geen zorgvuldige analyse gevoerd van de situatie in Griekenland. Er zijn nochtans er serieuze aanwijzingen dat, in geval van overdracht naar Griekenland, verzoeker (opnieuw) het slachtoffer zal worden van onmenselijke of vernederende behandeling die op absolute wijze verboden zijn onder artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot 4 van de Handvest.

Griekenland en België werden door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veroordeeld tot schending van artikel 3 van het EVRM vanwege het ontbreken van behoorlijke opvangvoorzieningen voor asielaanvragers in de zaken MSS tegen Griekenland en België (30696/09, 21.01.2011), FH tegen Griekenland (78456/11, 31.7.2014) en Amadou v. Griekenland (37991/11, 2016), AIK / Griekenland (63542/11, 2016), SG v. Griekenland (46558/12, 2017).

De overdracht van verzoekers voor internationale bescherming aan Griekenland onder de bepalingen van Verordening 604/2013 was sinds 2011 opgeschort na bovenvermelde beslissingen van het EHRM en het HVJ-EU te weten de zaken NS v. Secretary of State for Home Department (gevoegde zaken C-411/10 & C-493/10, 21.12.2011).

Er bestaat geen serieuze indicaties dat de situatie daarna is verbeterd, net het tegendeel.

Verzoekers raadsman heeft, vooraleer de bestreden beslissingen werden genomen, informatie met verwerende partij gedeeld omtrent de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Griekenland en de detentieomstandigheden.

Deze schrijf dd 22.08.2018 bevat de volgende informatie:

B. Situation des migrants et demandeurs d'asile en Grèce

Mon client souhaite souligner le fait qu'il ressort d'informations générales que la situation en Grèce en matière des conditions d'accueil réservées aux demandeurs d'asile et le traitement de leurs demandes d'asile sont fondamentalement dramatiques.

Soulignons de prime abord que dans le rapport du Rapporteur spécial sur les droits de l'homme sur sa mission en Grèce du 24.04.2017 (pièce 3, point 14), le Rapporteur spécial prie instamment les Etats membres de l'Union Européenne de s'abstenir de renvoyer les demandeurs d'asile en Grèce.

i. Nombre de demandeurs d'asile et migrants en Grèce et accord avec la Turquie

Dans son rapport annuel Grèce 2016/2017 (pièce 1), Amnesty International invoque qu'à la fin de l'année 2016, on recensait environ 47.400 réfugiés, demandeurs d'asile et migrants en Grèce continentale et 15.384 sur les îles grecques.

L'Union Européenne et la Turquie ont passé un accord le 18.03.2016 : tout migrant illégal traversant de la Turquie vers la Grèce restera dans un hotspot pour une durée pouvant aller jusqu'à 25 jours. Pendant ce temps, il est prévu que l'individu se verra donner la possibilité d'introduire une demande d'asile. Ceux qui décideront de ne pas introduire une telle demande, ou ceux pour qui les demandes seront refusées devront retourner en Turquie, ce pays ayant été qualifié de « pays tiers sûr ».

En raison de cet accord, les migrants ne sont plus transférés vers la Grèce continentale mais « s'entassent » dans les îles grecques, impliquant des situations critiques de surpopulation. Les migrants manquent souvent d'accès aux sanitaires, aux soins médicaux, à un hébergement adéquat et de nourriture (pièce 3, point 9)

Comme il sera indiqué infra, certains abus ont été commis dans les renvois vers la Turquie.

ii. Difficultés dans l'introduction d'une demande d'asile

De nombreuses ONG et défenseurs des droits de l'homme ont exprimé leurs préoccupations quant au système instauré en Grèce pour l'introduction des demandes d'asiles (voy. pièce 2, mais aussi 3 et 4).

Ils dénoncent :

- Le manque de personnel et d'installations adéquates ;
- Les difficultés à enregistrer des réclamations et des questions sur la nature accélérée et la rigueur de l'examen des demandes initiales et des recours ;
- Le manque de centres d'accueil appropriés pour répondre au nombre accru de demandeurs d'asile bloqués dans le pays ;
- Les services insuffisants d'aide sociale, d'intégration, de conseil, juridiques et de traduction ;
- Discrimination ;
- Détention dans des conditions insuffisantes et surpeuplées dans les hotspots ;
- Discrimination sur base de la nationalité dans le traitement des demandes : Les demandeurs d'asile de nationalité autres que la Syrie ont allégué des retard dans le traitement de leurs réclamations en raison du traitement accéléré des demandes syriennes dans le cadre d'un programme spécial institué en août 2014.

Le US Department of State cite le rapport de l'ONG allemande « Pro ASYL » de mai 2016, qui considère que les camps d'urgence dans la région d'Athènes ne sont pas satisfaisants. Ce rapport ajoute que le système de détection et de protection des groupes vulnérables est inefficace. Les migrants et les demandeurs d'asile ne sont pas suffisamment informés sur le système des demandes d'asile et quant aux possibilités de relocalisation et de regroupement familial (pièce 2).

L'introduction d'une demande d'asile pour une personne étant détenue est également difficile : si la plupart des détenus au centre d'Elliniko ont exprimé leur volonté d'introduire une demande d'asile ou de faire un retour volontaire, elles n'étaient cependant pas informées des démarches à suivre dans la procédure et des délais. La plupart d'entre elles étaient en détention depuis 6 mois ou plus, alors que la loi 4375/2016 stipule clairement que la détention d'un demandeur d'asile justifie l'accélération de la demande d'asile (pièce 3, point 47).

iii. Discrimination et traitements inhumains et dégradants des migrants et demandeurs d'asile en Grèce

Des cas de torture et de traitements inhumains et dégradants à l'encontre de réfugiés, demandeurs d'asile et migrants (notamment au moment de leur arrestation ou durant leur détention) ont été signalés en Grèce en 2016 et 2017.

Sont recensées de nombreuses agressions à l'encontre de migrants, réfugiés et demandeurs d'asile, motivées par du racisme, tant par des civils que par les forces de l'ordre (pièces 1 et 2).

Citons à titre d'exemple :

- Le 27 septembre, cinq adolescents syriens âgés de 12 à 16 ans ont été interpellés par la police dans le centre d'Athènes parce qu'ils transportaient des armes factices utilisées comme accessoires dans une pièce de théâtre dans laquelle ils allaient jouer. Les garçons ont dit qu'ils avaient été frappés et forcés à se déshabiller durant leur détention au poste de police du quartier d'Omonoia. Une enquête pénale et une enquête disciplinaire ont été ordonnées dans cette affaire (pièce 1).

- En juillet 2016, les membres d'un groupe d'extrême droite ont incendié un squat abritant des réfugiés à Athènes. Fin novembre 2016, des personnes (présumées d'extrême droite) ont attaqué des réfugiés dans le camp de Souda, sur l'île de Chios (pièce 1).

Le US Department of State constate également les violences dont les MENA font l'objet (pièce 2).

Le 29 juin, l'ONG Médecins Du Monde a écrit une lettre dénonçant des abus commis par les forces de police grecques à l'encontre de 12 MENA pakistanais qui avaient été emmenés au commissariat, menottés. Les jeunes ont été retrouvés dans un état de choc, avec des bleus et des marques sur leur mains et sur d'autres parties de leur corps après être revenus de détention (pièce 2).

De nombreuses sources rapportent que les autorités grecques n'offrent pas toujours de sécurité ou de protection aux migrants et demandeurs d'asile dans les camps d'arrivée, d'enregistrement et de détention lorsque des incidents violents surviennent (pièce 2).

Sont également à déplorer de nombreux cas d'abus et de violence des migrants basée sur le genre. Les femmes dans les hotspots se sentent particulièrement exposée à la menace de violence sexuelle dans les épisodes violents.

Les résidentes féminines dans d'autres centres d'accueil, notamment à Elliniko, Nea Kavala et Softex dans le Nord de la Grèce sont soumises à de la violence basée sur le genre, dont de la violence domestique, du harcèlement sexuel, et des viols (pièce 2).

iv. Conditions d'accueil

Le gouvernement grec a restreint l'accès des ONG, des missions diplomatiques, des journalistes nationaux ou étrangers aux hotspots et aux camps d'accueil des migrants et des demandeurs d'asile, exigeant qu'une autorisation soit sollicitée à l'avance. Cependant, souvent l'accès à ces sites était souvent postposé ou refusé (pièce 2).

• Dans les hotspots

Amnesty International, dans son rapport Grèce 2016/2017 (pièce 1) déplore que les réfugiés, demandeurs d'asile et migrants se trouvant bloqués sur les îles grecques (au nombre de 15.384 fin 2016) vivent dans des camps d'accueil surpeuplés et insalubres : « Ils n'y étaient pas en sécurité et leur avenir était totalement incertain. Les tensions provoquées par cette situation ont occasionnellement mené à des explosions de violence. Des émeutes ont notamment eu lieu dans les « hotspots » (centres d'enregistrement) de Lesbos, Chios et Leros ».

Le rapporteur Spécial des Nations Unies exprime également son inquiétude quant aux conditions d'accueil dans les camps « ouverts » des îles grecques, en raison de la surpopulation. Il déplore un manque de sanitaires, de nourriture adéquate et de soins de santé. Les migrants sont principalement hébergés dans des tentes et barraques communes, les laissant à la merci de tout type de temps.

Il existe également un réel problème de mise en place de système de détection des personnes vulnérables. Les femmes seules, familles, personnes âgées et mineurs non-accompagnés n'ont pas d'espace séparé, ce qui aggrave le sentiment d'insécurité (pièce 3, points 58 et 59).

• En Grèce continentale

La fermeture de la route des Balkans a eu un impact considérable sur la situation des réfugiés, demandeurs d'asile et migrants en Grèce.

Amnesty International déplore les conditions d'accueil inadaptées dans les camps de réfugiés officiels, ne serait-ce que pour quelques jours (pièce 1) : « Ces camps, qui accueilleraient près de 20 000

personnes à la fin de l'année, étaient soit des camps de tentes soit établis dans des entrepôts abandonnés. Ils se trouvaient dans certains cas dans des secteurs isolés, loin des hôpitaux et d'autres services ».

Le Rapporteur Spécial aux droits de l'homme dresse également un constat critique des conditions d'accueil des migrants et demandeurs d'asile en Grèce continentale (pièce 3, points 60 et 61) :

« 60. Following the border closure in February 2016, the urgent need for housing led to the establishment of additional accommodation centres; in parallel, several informal settlements developed in public squares. When the European Union-Turkey statement took effect, around 9,000 persons were stuck in the Greek capital and its surroundings. In the Olympic stadiums in Elliniko — visited by the Special Rapporteur — more than 4,000 people, most of them families with children, were sleeping in tents on the concrete floor, most of them in the former airport terminal waiting areas.

61. At the same time, more than 10,000 migrants, including families with children, lived in the informal camp settlement in Idomeni, at the border with the former Yugoslav Republic of Macedonia, in small tents in open and dismal conditions. Among the inhabitants were many vulnerable migrants, such as unaccompanied minors, persons with physical and psychosocial disabilities and elderly migrants, without adequate protection. Frustrations and insecurity over the future led to conflict and violence between individuals and the neglect of children. Money, or services such as access to Skype, were often earned through sexual favours.

(traduction libre :

60. À la suite de la fermeture des frontières en février 2016, le besoin urgent de logements a conduit à la création de centres d'hébergement supplémentaires; Parallèlement, plusieurs établissements informels se sont développés dans les places publiques. Lorsque la déclaration Union européenne-Turquie a pris effet, environ 9 000 personnes ont été bloquées dans la capitale grecque et ses alentours. Dans les stades olympiques d'Elliniko - visités par le Rapporteur spécial - plus de 4 000 personnes, la plupart des familles avec enfants, dormaient dans des tentes sur le sol en béton, la plupart dans les anciennes stations d'attente des aéroports.

61. Parallèlement, plus de 10 000 migrants, y compris les familles avec enfants, vivaient dans le campement informel d'Idomeni, à la frontière avec l'ex-République yougoslave de Macédoine, dans de petites tentes dans des conditions ouvertes et sombres. Parmi les habitants, il y avait beaucoup de migrants vulnérables, tels que les mineurs non accompagnés, les personnes ayant des handicaps physiques et psychosociaux et les personnes âgées, sans protection adéquate. Les frustrations et l'insécurité au cours du futur ont conduit à des conflits et à la violence entre les individus et à la négligence des enfants. L'argent ou les services tels que l'accès à Skype ont souvent été obtenus grâce à des faveurs sexuelles).

Le rapporteur spécial, les ONG, organisations internationales et observateurs indépendants ont pu signaler que les conditions de vie des migrants et des réfugiés étaient inférieures aux normes humanitaires internationales (pièces 2 et 3 – points 64 à 67 principalement) :

- Surpopulation aïgue ;
- Manque d'hébergement séparé pour les femmes seules, familles et mineurs non accompagnés ;
- Peu d'accès à l'eau et assainissement de l'eau ;
- Approvisionnement insuffisant en nourriture ;
- Accès insuffisant aux sanitaires et douches ;
- Sanitaires sans éclairage adéquat la nuit, ou sans verrou, impliquant que les femmes ont peur d'utiliser ces facilités la nuit ;
- Accès insuffisant aux soins de santé de base et aux soins pharmaceutiques (en particulier pour les personnes souffrant de maladies chroniques), aux soins de santé mentale, aide sociale et psychologique limitée ;
- Hébergement pour les personnes handicapées inadéquat dans la plupart des centres ;
- Grande insécurité
- Manque de service de traduction et de services juridiques
- Rôles d'intervenants non-spécifiés, impliquant des problèmes d'organisation des centres.

v. Détention et conditions de détention

- Détention systématisée dans les hotspots

Le rapporteur spécial des droits de l'homme a indiqué dans son rapport sur la situation en Grèce que les alternatives à la détention ne sont souvent pas considérées par le gouvernement, et que le mécanisme d'examen individuel afin de déterminer la nécessité, la proportionnalité et le caractère raisonnable de la détention n'était pas appliqué régulièrement (pièce 3, point 48).

Amnesty International invoque que suite à l'entrée en vigueur de l'accord UE-Turquie, plusieurs milliers de personnes arrivées sur les îles grecques ont été soumises à une détention arbitraire. Un grand nombre de personnes ne pouvaient pas quitter l'île où elles avaient débarqué tant que leur demande d'asile n'avait pas été examinée (pièce 1).

Le Rapporteur Spécial des Nations Unies invoque une détention systématique des migrants à leur arrivée. Puisqu'ils ne reçoivent pas d'ordre de détention, il est impossible de faire un recours contre cette décision de détention (pièce 3, point 51).

Le Rapporteur Spécial des Nations Unies dénonce la détention croissante de personnes entrant illégalement sur le territoire grec, dont des mineurs non-accompagnés et des familles. La vulnérabilité n'est ainsi pas prise en considération (pièce 3, point 52).

Le rapporteur spécial des Nations Unies invoque que lors de sa visite en mai 2016, les conditions de surpopulation à Moria (Lesbos) et à Vathy (Samos) étaient particulièrement choquantes : le centre de Moria hébergeait environ 3000 personnes, alors qu'il n'en avait la capacité que de 2000. Le centre de Vathy quant à lui a une capacité de 250 personnes, et en comptait pourtant jusqu'à 950, dont des familles avec des enfants. A la fin du mois de février 2017, le nombre de migrants sur les îles grecques était de 13.053, malgré la capacité d'accueil de 9.014 (pièce 3, point 53).

Il en conclut que « 54. Mandatory detention upon arrival, coupled with uncertainty over the future, leads to an immeasurable amount of confusion, frustration, violence and fear among the migrants held in the reception and identification centres on the Greek islands. Since the implementation of the European Union-Turkey statement, there have been regular demonstrations and violent riots in the camps, fights between different groups of migrants, attacks on tents and on containers, and attempted suicides. The Special Rapporteur visited the Vathy reception and identification centre on Samos following a night of fighting, which left behind shattered tents and containers, pools of dried blood, several persons injured and families with small children completely traumatized, and left single females feeling unsafe. In the absence of a camp manager, no one felt responsible for the situation. The Special Rapporteur was informed that the police had failed to intervene, as they were scared of being outnumbered. The Special Rapporteur is deeply concerned about inadequate detention conditions and the chaotic situation in the reception and identification centres, the blatant overcrowdedness, with a mix of families and young single males, the absence of many government services during the weekend, the lack of policing, and the insufficient procedural safeguards in the detention facilities ».

(traduction libre : 54. La détention provisoire à l'arrivée, conjuguée à l'incertitude sur l'avenir, entraîne une confusion incommensurable, la frustration, la violence et la peur chez les migrants détenus dans les centres d'accueil et d'identification des îles grecques. Depuis la mise en œuvre de la déclaration Union européenne-Turquie, il y a eu des manifestations régulières et des émeutes violentes dans les camps, des combats entre différents groupes de migrants, des attaques contre des tentes et des conteneurs, et des tentatives de suicide. Le Rapporteur spécial a visité le centre d'accueil et d'identification de Vathy à Samos après une nuit de combat, qui a laissé derrière lui des tentes et des conteneurs brisés, des bassins de sang séché, plusieurs personnes blessées et des familles avec de petits enfants complètement traumatisés et laissé des femmes célibataires se sentir en danger. En l'absence d'un gestionnaire de camp, personne ne se sentait responsable de la situation. Le Rapporteur spécial a été informé que la police n'était pas intervenue, car ils n'avaient peur d'être dépassés en nombre.

Le Rapporteur spécial est profondément préoccupé par les conditions de détention inadéquates et la situation chaotique dans les centres d'accueil et d'identification, la surpopulation flagrante, le mélange de familles et de jeunes hommes célibataires, l'absence de nombreux services gouvernementaux pendant le week-end, le manque de services policiers, et les garanties procédurales insuffisantes dans les centres de détention).

- *Détention en Grèce continentale*

Certains migrants mineurs d'âge, dont certains demandeurs d'asile, ont été détenus dans le cadre d'une « détention protectrice » mais dans les mêmes structures que les adultes détenus, ou dans des commissariats avec accès limités à l'extérieur (pièce 2).

En outre, la police grecque a détenu des migrants et des demandeurs d'asile qui résidaient originellement dans des centres d'accueil mais dont les documents de résidence temporaire avaient expiré (pièce 2).

Ainsi environ 1200 migrants étaient dans des centres de détention provisoire à Petrou Ralli, Amygdaleza, Corinthe, Xanthi, Paranesti et divers commissariats de police au moment où le Rapporteur Spécial des Nations Unies a fait sa visite en mai 2016 (pièce 3, point 45).

Dans son rapport, le US Department of State invoque, quant aux conditions de détention, que « On January 13, a government delegation visited a migrant detention center in Korinthos, Peloponnese. In a post-visit statement, the delegation described detention conditions as "unacceptable" adding that there were no medical doctors or interpreters; legal support and basic hygiene conditions were lacking; and heating, clothing, food, and medicines were inadequate. The statement also alleged the presence of minors among detainees ».

(traduction libre :

Le 13 janvier, une délégation du gouvernement a visité un centre de détention pour migrants à Korinthos, au Péloponnèse. Dans une déclaration post-visite, la délégation a décrit les conditions de détention comme "inacceptable" ajoutant qu'il n'y avait pas de médecin ou d'interprète; Le soutien juridique et les conditions d'hygiène de base manquaient; Et le chauffage, les vêtements, les aliments et les médicaments étaient inadéquats. La déclaration a également allégué la présence de mineurs chez des détenus).

Souvent, les migrants détenus ne sont pas avertis de leur statut légal ou de la possibilité de faire un recours contre la décision de mise en détention. Les téléphones des personnes arrêtées sont confisqués et l'accès à un téléphone n'est pas garanti pour ceux qui ne seraient pas en mesure de payer pour l'appel téléphonique qu'ils souhaiteraient passer (pièce 3, points 49 et 50).

Le rapporteur spécial en conclut que « This prevents detainees from obtaining information or evidence to substantiate their claims. Situations of anxiety, post-traumatic stress disorder or trauma may also make it difficult for detainees to understand their rights, thus in fact preventing them from making effective use of existing review mechanisms. As there is no reason for preventing migrants from communicating with family, friends, lawyers, consular services or any other person, prohibiting cell phones can have a profound effect on their mental health and is utterly unnecessary. The practice should be abolished » (pièce 3, point 50).

(Traduction libre : Cela empêche les détenus d'obtenir des informations ou des preuves afin de corroborer leurs revendications. Les situations d'anxiété, le syndrome de stress post-traumatique ou les traumatismes peuvent rendre difficile la bonne compréhension de leurs droits par les détenus, les empêchant ainsi d'utiliser efficacement les mécanismes d'examen existants. Comme il n'y a aucune raison d'empêcher les migrants de communiquer avec la famille, les amis, les avocats, les services consulaires ou toute autre personne, l'interdiction des téléphones cellulaires peut avoir un effet profond sur leur santé mentale et est absolument inutile. La pratique devrait être abolie).

vi. Expulsions vers la Turquie

L'Union Européenne et la Turquie ont passé un accord le 18.03.2016 : tout migrant illégal traversant de la Turquie vers la Grèce restera dans un hotspot pour une durée pouvant aller jusqu'à 25 jours. Pendant ce temps, l'individu se verra donner la possibilité d'introduire une demande d'asile. Ceux qui décideront de ne pas introduire une telle demande, ou ceux pour qui les demandes seront refusées devront retourner en Turquie, ce pays ayant été qualifié de « pays tiers sûr ».

Les migrants sont ainsi mis en détention systématique, comme cela a pu être expliqué supra.

Plusieurs ONG ont critiqué ce système, en raison du manque d'information sur les procédures d'asile et du nombre inadéquat de personnel afin d'exécuter de manière appropriée les différentes procédures nécessaires pour chaque demande d'asile (pièce 2).

Au moins 8 réfugiés syriens ont été renvoyés de force de Kos en Turquie le 20.10.2016, bien qu'ils aient fait enregistrer leur intention de demander d'asile. Ils ne se sont pas vus donner la possibilité de demander leur demande afin d'être expulsé (pièce 1).

Le rapporteur spécial des droits de l'homme lui indique que 13 des 202 migrants renvoyés en Turquie ont pu l'être par erreur, en ce que leur demande d'asile n'avait pas été enregistrée.

Human Rights Watch, dans son article UE/Grèce : Premières expulsions vers la Turquie entachées d'abus du 19.04.2016, souligne les abus de ces retours forcés vers la Turquie : « Sur la base de ces entretiens et de messages SMS échangés entre les personnes interrogées et celles expulsées, Human Rights Watch a documenté de nombreuses irrégularités et violations des droits. Les autorités n'ont pas informé les gens qu'ils allaient être expulsés, ne leur ont pas dit où ils étaient emmenés et n'ont pas laissé certains d'entre eux prendre leurs affaires personnelles. Selon l'agence des Nations Unies pour les réfugiés (HCR), treize des personnes expulsées de Chios avaient exprimé le souhait de demander l'asile en Grèce, et ce nombre pourrait être plus élevé, a déclaré Human Rights Watch » (pièce 4).

La Grèce procède également au refoulement de citoyens turcs souhaitant demander l'asile sur son territoire. Ces refoulements sont non-officiels et semblent être conduits de concert avec les autorités turques (pièce 5).

Het stemt duidelijk uit verschillende door internationale organisaties en door NGOs opgestelde rapporten dat Griekenland nog ernstige kanttekeningen aantoont met betrekking tot opvang en behandeling van asielzoekers. In deze mate er is sprake van een ernstige risico voor verzoeker om (opnieuw) bloot worden gesteld aan onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot 4 van de Handvest.

Verwerende partij heeft niet op afdoende wijze rekening gehouden met verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn detentie van 3 maanden en de omstandigheden ervan die in lijn zijn met de objectieve informatie hierboven geschetst, meer bepaald het feit dat asielzoekers op systematische wijze worden vastgehouden bij aankomst op de Griekse eilanden maar ook op het platteland, dat de gedetineerden in overbevolkte opvangstructuren verblijven, dat ze bedorven voedsel krijgen, dat de sanitaire infrastructuur totaal ontoereikend is, etc.

Verwerende partij heeft verzoekers traumatische ervaring in Griekenland geminimaliseerd. Dit blijkt duidelijk uit de stelling in bestreden beslissingen dat "het enkele feit dat de betrokkene vanwege onwettelijk verblijf werd vastgehouden impliceert op zich geenszins dat hij na overdracht aan onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest te beurt zal vallen" (eigen onderstreping).

Verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met het feit dat verzoeker op 20.04.2018 een asielaanvraag heeft ingediend in Griekenland en dus niet in een situatie van onwettelijk verblijf werd vastgehouden. Europees toepasselijk recht stelt dat asielzoekers kunnen slecht in bewaring worden gehouden « in de gevallen waarin zulks nodig blijkt en op grond van een individuele beoordeling van elk geval, [en indien er], minder dwingende maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast" (artikel 8 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking)). Uit niets blijkt dat dergelijke onderzoek werd gevoerd in Griekenland vooraleer verzoeker werd vastgehouden in een gesloten centrum aangezien hij nooit een advocaat heeft kunnen raadplegen en/of de legaltiet van zijn detentie getoetst werd door een rechter. Dit brengt een schending van artikel 3 EVRM en 4 van het EU-Handvest met zich mee.

Verwerende partij had, vooraleer naar het overdracht van verzoeker te besluiten, de detentieomstandigheden van verzoeker op gedetailleerde wijze moeten onderzoeken om te garanderen dat hij niet (opnieuw) wordt blootgesteld aan dergelijke onmenselijke of vernederende behandeling in geval van overdracht. Tenminste, had verwerende partij van de Griekse instanties garanties moeten eisen dat verzoeker enkel opnieuw mag worden vastgehouden na een grondige onderzoek van zijn individuele situatie in de zin van artikel 8 van Richtlijn 2013/33/EU. Dit is duidelijk niet het geval in casu. Verwerende partij is niet zorgvuldig tewerk gegaan.

Verwerende partij begaf een zware appreciatiefout door verzoekers problemen te minimaliseren en deze niet te confronteren met informatie bevat in bovenstaande rapporten. Het heeft duidelijk geen

zorgvuldige analyse van de ervaring van verzoeker en van de algemene situatie in Griekenland gemaakt.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Griekenland te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het

nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Verzoeker verwijst naar de veroordeling door het EHRM die Griekenland en België hebben opgelopen in het arrest MSS tegen Griekenland en België van 2011. Daarnaast verwijst hij eveneens nog naar bijkomende veroordelingen van Griekenland door het EHRM voor het ontbreken van behoorlijke opvangvoorzieningen. Ook het Hof van Justitie heeft gelijkaardig geoordeeld in de zaak NS. v. Secretary of State for the Home Department (C-411/10 en C-493/10) van 21 december 2011.

Ook de gemachtigde verwijst naar deze rechtspraak in de bestreden beslissing. Hij is echter van oordeel dat er in casu geen risico is aangetoond op een blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Omwille van die reden meent hij eveneens dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek door België op grond van artikel 17 van de Dublin III-verordening.

Verzoeker is van oordeel dat er geen ernstige indicaties zouden zijn dat de situatie na de voormelde veroordelingen is verbeterd. Hij laat het evenwel na om in te gaan op de analyse van de Europese Commissie waarop de gemachtigde zich onder meer uitdrukkelijk steunt om opnieuw over te gaan tot een overdracht. Hij meent dat de gemachtigde geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan van de algemene situatie in Griekenland en van zijn persoonlijke ervaringen.

Hij stoelt zijn betoog op het akkoord met Turkije, de moeilijkheden bij het indienen van een internationaal beschermingsverzoek, de discriminatie en onmenselijke behandelingen van verzoekers van internationale bescherming in Griekenland, de opvangsituatie en de verwijderingen naar Turkije.

Wat betreft het akkoord tussen de EU en Turkije en het risico op verwijdering naar Turkije stelt de gemachtigde dat die overeenkomst van toepassing is op personen die Griekenland binnenkwamen via de Egeïsche eilanden en niet op personen, zoals verzoeker, die over land zijn binnengekomen in de Noord-Griekse grensregio. Dit standpunt vindt steun in het AIDA-rapport (p. 30 en 31) dat zich in het administratief dossier bevindt. Er staat letterlijk in dit verslag dat personen die in Griekenland komen via de grens in Evros niet het voorwerp uitmaken van het akkoord tussen de EU en Turkije, niet het voorwerp uitmaken van de "fast – track" grensprocedure en hun verzoeken niet worden onderzocht onder toepassing van het concept van veilig derde land. Uit het administratief dossier blijkt ook dat verzoekers vingerafdrukken eerst werden afgenomen in Orestiada en vervolgens in Evros. Ook blijkt uit dit rapport dat Orestiada een plaats is in de buurt van de Grieks-Turkse landgrens waar identificatie gebeurt van mensen die Griekenland binnenkomen over land. Er is prima facie dus geen risico voor verzoeker dat hij onder het akkoord met Turkije valt of dat men op hem het concept van derde veilig land zal toepassen. Het motief van de gemachtigde is dienaangaande prima facie draagkrachtig en stoelt op zorgvuldig onderzoek.

Wat betreft het indienen van een internationaal beschermingsverzoek wijst verzoeker op tal van problemen die verschillende NGO's hieromtrent hebben gerapporteerd. Verzoeker verwijst naar het rapport van Pro Asyl waaruit blijkt dat noodkampen in de buurt van Athene niet voldoen, dat er geen efficiënte detectie van kwetsbare profielen bestaat, er geen informatie wordt gegeven over de asielpcedure, noch over mogelijkheden tot hervestiging en gezinshereniging. Ook het indienen van een beschermingsverzoek vanuit detentie stelt problemen. De gemachtigde wijst vooreerst op de aanbevelingen van de Europese Commissie van 8 december 2016, die zich in het administratief dossier bevinden, waarin de Commissie oordeelde dat Griekenland sedert het MSS-arrest vooruitgang heeft geboekt op vlak van opvang, toegang tot de procedure middels het oprichten van bijkomende regionale asielpureau's, de toegang tot een effectief rechtsmiddel en het verstrekken van rechtsbijstand in de beroepsfase. Op grond van die situatie oordeelde de Commissie dat het hernemen van overdrachten

naar Griekenland van verzoekers van internationale bescherming die geen extra kwetsbaarheid hebben op grond van de Dublin III-verordening opnieuw haalbaar is indien deze geleidelijk is en op garanties steunt. Vervolgens wijst de gemachtigde erop dat het uitdrukkelijke akkoord van Griekenland steunt op artikel 18, 1, b van de Dublin III-verordening dat betrekking heeft op een hangend beschermingsverzoek. Reeds voor het nemen van de bestreden beslissing heeft de gemachtigde in het akkoord van 21 augustus 2018 uitdrukkelijke garanties gekregen van Griekenland dat verzoeker toegang zal hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en opvang zal krijgen conform de toepasselijke richtlijn.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet ingaat op de uitdrukkelijke garanties waarnaar de gemachtigde in de bestreden beslissing verwijst, zowel wat betreft toegang tot de asielprocedure als wat betreft zijn opvang. Ter zitting stelt de raadsvrouw wel de waarde van deze garanties in vraag nu enkel maar wordt gesproken van het geven van informatie over de beschermingsprocedure. De Raad heeft prima facie evenwel geen reden tot twijfel over het feit dat de garanties gegeven door de Griekse bevoegde autoriteiten, zowel op 21 augustus 2018, als op 4 september 2018 zullen worden ingelost eens verzoeker wordt overgedragen naar Griekenland.

Bijkomend en ten overvloede blijkt eveneens uit het AIDA-rapport dat indien het beschermingsverzoek nog niet was afgesloten in Griekenland, zoals het geval bij verzoeker, en de deadline van 9 maanden sinds het onderbreken van de procedure nog niet is verstreken, de persoon de vorige procedure kan verderzetten in geval van terugkeer naar Griekenland. In casu is er geen sprake van een onderbreking van de procedure sedert meer dan 9 maanden, zodat ook op grond van dit rapport geen aanwijzing bestaat dat verzoeker de procedure aangaande zijn beschermingsverzoek niet zou kunnen verderzetten. Mocht de procedure wel onderbroken geweest zijn sedert meer dan negen maanden, quod non in casu, dan zou verzoekers beschermingsverzoek als een volgend verzoek behandeld geweest zijn. Hoe dan ook is deze informatie ondergeschikt aan de uitdrukkelijke garanties die de gemachtigde specifiek voor verzoeker heeft verkregen.

Verzoeker wijst eveneens op problemen van discriminatie en racisme. Ook al zijn de aangehaalde voorvallen waarnaar verzoeker concreet verwijst met betrekking tot vrouwen en zelfs minderjarigen ten zeerste af te keuren, dan nog meent de Raad dat het standpunt van de gemachtigde in de bestreden beslissing prima facie niet kennelijk onredelijk is. Daarin ontkent hij niet dat er zich in Griekenland, net als in andere lidstaten, een problematiek van racisme en xenofobie voordoet, maar meent hij dat het feit dat men met dergelijke voorvallen geconfronteerd kan worden, op zich niet leidt tot de conclusie dat een overdracht van betrokkene, die een volwassen jonge man is zonder bijkomende kwetsbaarheid, gelijk staat aan een risico op een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest strijdige behandeling.

Aangaande de opvangsituatie verwijst verzoeker zowel naar de situatie in de hotspots als op het vasteland op basis van gevoegde rapporten van onder meer Amnesty International en de speciale verslaggever van de Verenigde Naties. Dat de situatie in de hotspots sub-standaard is, zoals de gemachtigde zelf motiveert, of lamentabel, kan bezwaarlijk bediscussieerd worden. De Raad acht deze informatie in casu echter prima facie niet relevant nu er geen enkel risico bestaat dat verzoeker in dergelijke opvangplaatsen zal terecht komen. De gemachtigde motiveert dat de opvangfaciliteiten op het vasteland apart worden besproken en dat deze verschillen van plaats tot plaats. Hij benadrukt opnieuw dat hij garanties heeft gekregen in het akkoord van 21 augustus 2018 waarin de Grieken meedeelden dat verzoeker zal worden opgevangen in een opvangstructuur waarvan de nadere gegevens worden overgemaakt bij de aankondiging van de effectieve overdracht van verzoeker. Op 4 september 2018 verkreeg de gemachtigde opnieuw de individuele garanties van de bevoegde Griekse autoriteiten aangaande onder meer opvang voor verzoeker waarbij dan concreet werd gepreciseerd dat verzoeker zal worden opgevangen in het Schisto Refugee Camp, met specifiek adres. Zoals supra reeds geduïd, werd de raadsvrouw van verzoeker op 4 september 2018 van dit stuk op de hoogte gebracht en kreeg zij ter zitting van 5 september 2018 de mogelijkheid haar opmerkingen aangaande dit centrum kenbaar te maken. De raadsvrouw stelde ter zitting vooreerst dat die bijkomende waarborgen maar achteraf zijn gegeven en op het ogenblik van de bestreden beslissing nog niet voorhanden waren, dit terwijl een zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM had moeten gebeuren voor het nemen van de bestreden beslissing. Bijkomend wijst ze op de korte termijn van 1 dag die ze heeft gekregen om hierover informatie op te zoeken en dat ze geen info heeft kunnen vinden. Ze meent dat nog steeds het risico op vasthouding na overdracht bestaat. Verweerder werpt ter zitting op dat alle rechten van verzoeker werden gevrijwaard, dat de bestreden beslissing wel rechtmatig was genomen volgend op een zorgvuldig onderzoek en dat de gemachtigde niet in de mogelijkheid was eerder te communiceren

waar exact verzoeker zou opgevangen worden, maar dat verzoeker wel de mogelijkheid heeft gekregen naar aanleiding van de tweede zitting zich nog te verweren zodat ook de rechten van verdediging zijn gevrijwaard. Bijkomend legt verweerder dan nog het artikel "Greek refugee camps becoming permanent" van 27 juni 2017 voor en het artikel "The Schisto refugee camp's colourful street art project, Greece 2018".

De Raad wijst erop dat hij in het kader van de huidige procedure conform artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek moet doen van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Hieruit blijkt dat de Raad gehouden is tot een ex nunc onderzoek van alle bewijsstukken die een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM kunnen aannemelijk maken. Dit houdt in dat niet enkel rekening wordt gehouden met wat voorlag op het ogenblik van de bestreden beslissing, maar eveneens met later voorgelegde pertinente stukken tot het sluiten der debatten. Er kan niet ontkend worden dat de gemachtigde de bijkomende garantie heeft verkregen voor verzoeker dat hij zal opgevangen worden in het Schisto refugee camp waarvan het adres is meegedeeld. Verzoeker heeft wel degelijk de tijd gekregen alsnog aan te tonen dat de omstandigheden in dit kamp toch niet zouden volstaan om een risico op mensonwaardige of vernederende behandeling te vermijden. Ook al erkent de Raad dat de termijn kort was, desalniettemin was deze voldoende om een eenvoudige raadpleging van het AIDA-rapport te doen, waarop de gemachtigde zich reeds steunde voor het nemen van de bestreden beslissing en dat zich van in den beginne in het administratief dossier bevond en publiekelijk kan geconsulteerd worden, om vast te stellen dat dit een van de drie officiële open opvangcentra op het vasteland is. Daarnaast blijkt uit ditzelfde rapport dat er op 1 augustus 2017 minder dan de helft van de 2000 vacante plaatsen waren bezet. Nergens in het Aida-rapport wordt aangehaald dat de omstandigheden in dit centrum niet zouden voldoen aan hetgeen wordt opgelegd door de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van nomen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (hierna verkort de Opvangrichtlijn). Het stond de raadvrouw van verzoeker vrij om na haar uitdrukkelijke ontvangstbevestiging daags voor de zitting van de informatie over het exacte opvangkamp, net als verweerder, publieke bronnen te consulteren over dit kamp.

Reeds voor het nemen van de bestreden beslissing, steunde de gemachtigde op de eerste uitdrukkelijke garanties van 21 augustus 2018 waarin de bevoegde Griekse autoriteiten aangaven dat verzoeker zal worden opgevangen conform de vereisten van de Opvangrichtlijn. Dit wordt bevestigd door de verdere precisering ontvangen op 4 september 2018. Verweerder werpt prima facie ter zitting terecht op dat de gemachtigde niet in de mogelijkheid was deze bijkomende garanties eerder voor te leggen omdat uit de eerste uitdrukkelijke garanties blijkt dat de exacte opvangplaats pas door de Griekse autoriteiten wordt meegedeeld als een overdrachtsdatum wordt gecommuniceerd. In het kader van de huidige procedure is de Raad er ook toe gehouden rekening te houden met deze laatste precieze garanties over de exacte opvangplaats. Een eventueel risico voor verzoeker in een gesloten opvangcentrum terecht te komen, waar de raadvrouw blijft op hameren ter zitting, zonder dat dit voldoet aan de vereisten van artikel 8 van de Opvangrichtlijn, blijkt prima facie niet. Waar de raadvrouw van verzoeker na de zitting toch nog een bijkomend betoog heeft ontwikkeld om aan te tonen dat verzoeker ook in dit voor hem bestemde kamp een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 1 tot 4 van het Handvest, kan verwezen worden naar hetgeen is uiteengezet onder de rechtspleging.

Verzoeker ontwikkelt in zijn verzoekschrift een betoog aangaande de problematische detentieomstandigheden, wederom zowel op de hotspots als op het vasteland. De Raad kan volstaan met een verwijzing naar hetgeen supra is uiteengezet. Gezien de uitdrukkelijke individuele garanties van de Griekse bevoegde autoriteiten die het exacte adres hebben bekend gemaakt waar de verzoeker zal worden opgevangen en dit een open opvangplaats is op het vasteland, bestaat prima facie geen risico op detentie in geval van overdracht naar Griekenland.

Wat betreft het individuele profiel van verzoeker is onbetwist dat verzoeker een alleenstaande jonge man is die geen bijkomende elementen van extra kwetsbaarheid vertoont. De gemachtigde motiveerde dienaangaande terecht dat hij niet aannemelijk maakt op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden te hebben dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn. Verzoeker voert dit ook niet aan maar wijst in het verzoekschrift wel op een individuele traumatische ervaring in Griekenland de eerste maanden dat hij werd opgesloten, het

feit dat hij bedorven voedsel kreeg en dat de sanitaire infrastructuur ontoereikend zou geweest zijn. Wat betreft de voeding en sanitaire infrastructuur verwijst de Raad naar hetgeen supra is uiteengezet. Verzoeker meent dat de gemachtigde zijn detentieproblematiek heeft geminimaliseerd en zijn individuele situatie niet zorgvuldig heeft onderzocht door te stellen dat het enkele feit dat hij vanwege onwettelijk verblijf werd vastgehouden op zich niet impliceert dat hem na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling te beurt zal vallen. Hij wijst erop dat vanaf het indienen van zijn beschermingsverzoek in Griekenland in geen geval van onwettig verblijf kon gesproken worden en stipt verder aan dat uit niets blijkt dat vooraleer de Griekse autoriteiten verzoeker opsloten, zij conform artikel 8 van de Opvangrichtlijn, hebben onderzocht of minder dwingende maatregelen niet effectief konden worden toegepast. Hij stelt dat de legaliteit van zijn detentie niet kon getoetst worden door een rechter. Dit brengt volgens hem een schending mee van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Verzoeker wenst garanties dat hij niet opnieuw in onwettige detentieomstandigheden zal terechtkomen.

Zelfs indien de gemachtigde zich potentieel minimalistisch heeft uitgedrukt over de verklaringen van verzoeker aangaande zijn detentie gedurende de eerste maanden van zijn verblijf in Griekenland, problematiek die ook steun vindt in het AIDA-verslag p. 31 voor mensen zoals verzoeker die over de landsgrens tussen Turkije en Griekenland op het Griekse grondgebied zijn gearriveerd, dan nog kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de gemachtigde nu de garantie heeft voorgelegd dat verzoeker in geval van zijn overdracht zal opgevangen worden in een specifiek open opvangcentrum waarvan niet kon worden vastgesteld dat de situatie aldaar een schending van artikel 3 van het EVRM kan uitmaken. Bijgevolg kan verzoeker in casu en prima facie niet gevolgd worden waar hij op grond van een potentiële detentieproblematiek waarvan hij mogelijks het slachtoffer is geweest bij aankomst in Griekenland, opnieuw vreest het slachtoffer te worden. De objectieve garanties waar verzoeker zowel in het voorafgaandelijk schrijven van zijn raadvrouw als in het verzoekschrift op aandringt, liggen prima facie thans voor.

Bijkomend en ten overvloede wijst de Raad erop dat het Hof van justitie in het voormelde arrest van de gevoegde zaken NS (C-411/10) en ME (C-493/10) van 21 december 2011 in de paragrafen 84-86 stelt dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II verordening (thans de Dublin III - verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielerzoek is ingediend, de asielerzoek niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Bijgevolg is het enkele feit dat de toepassing van artikel 8 van de Opvangrichtlijn mogelijks problematisch is in Griekenland, op zich niet voldoende om van een schending van artikel 3 van het EVRM te spreken, zoals verzoeker aanvoert.

Waar de raadvrouw ter zitting stelt dat hoe dan ook reeds voor het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit een grondig onderzoek op grond van artikel 3 van het EVRM moest gebeuren, kan de Raad dit standpunt volgen. De Raad is er evenwel prima facie van overtuigd dat de beslissing die voorligt wel degelijk getuigd van een zeer uitgebreid onderzoek naar artikel 3 van het EVRM met verwijzing naar relevante rechtspraak van de hogere rechtscolleges, naar de aanbevelingen van de Europese Commissie, naar pertinente en actuele rapporten van NGO's over de algemene en actuele situatie in Griekenland en rekening houdt met de concrete verklaringen van verzoeker in zijn persoonlijk onderhoud en zijn specifiek profiel. Ook met het schrijven dat de raadvrouw heeft gericht aan de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissing is op afdoende wijze rekening gehouden. Daarnaast heeft de gemachtigde conform de aanbevelingen van de Commissie ook nog individuele garanties vereist voor verzoeker en verkregen voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing. Het feit dat pas nadien de exacte informatie kon worden verkregen in welk centrum de Grieken een plaats voor verzoeker vrij houden, doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde prima facie wel degelijk een zo rigoreus mogelijk onderzoek heeft gedaan voorafgaandelijk aan het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit. De gemachtigde kon prima facie op afdoende en redelijke wijze stellen dat geen elementen voorlagen die noopten tot een toepassing van artikel 17 van de Dublin III-verordening.

Gezien het feit dat verzoeker een alleenstaande jonge man is die geen bijkomende elementen van extra kwetsbaarheid vertoont en de uitdrukkelijke tweevoudige garanties die de gemachtigde heeft verkregen over de toegang tot de procedure voor internationale bescherming en over de opvangplaats voor verzoeker, kan niet aangenomen worden dat in geval van terugkeer een reëel risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM of de artikelen 1 tot 4 van het Handvest.

Een schending van artikel 17 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 1 tot 4 van het Handvest, van de zorgvuldigheidsplicht of van de formele en materiële motiveringsplicht blijkt prima facie niet.

Het tweede onderdeel van het middel is niet ernstig.

3.3.3. Het derde onderdeel van het enig middel licht verzoeker toe als volgt:

“• *Samenvatting*

Schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, alleen en gepaard met het zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplichten, door de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek niet op één van de afwijkingsgronden die in deze bepaling zijn voorzien te stoelen.

• *Ontwikkeling van het middel*

Artikel 74/14 bepaalt dat – in principie – een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot verwijdering het land moet verlaten binnen een termijn van 30 dagen. Indien verwerende partij aan deze termijn dient af te wijken, dan moet er in de beslissing tot verwijdering motieven naar voren worden gebracht die steunen op één van de - limitatieve - uitzonderingen van artikel 74/14 §3.

Verwerende partij verleent aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek maar motiveert geenzins deze afwijking.

Zulke afwijking is niet wettelijk, waardoor verwerende partij deze bepaling ook duidelijk heeft geschonden.

In een arrest n° 187.290 van 22 mei 2007, heeft Uw Raad al een bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd omwille van het gebreke aan afdoende motivatie omtrent het termijn voor vrijwillig vertrek: Uit deze rechtspraak vloeit voort dat de schending van de motiveringsplicht aangaande de uitvoeringstermijn de legaliteit van het bevel om het grondgebied te verlaten aantast en de vernietiging van deze beslissing met zich mee brengt. Deze redenering is toepasselijk in casu.”

De Raad kan verzoeker in zijn betoog niet volgen aangezien, ondanks een deel van de titel van de bestreden beslissing, onmiskenbaar is dat thans een overdrachtsbesluit voorligt, gestoeld op de Dublin III-verordening en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet met het oog op een overdracht naar Griekenland. Er ligt geen terugkeerbesluit voor gestoeld op de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Er ligt thans geen bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet voor dat moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Een bevel om het grondgebied te verlaten is een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Een “terugkeerbesluit” is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Volgens artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn is “terugkeer” het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5 iuncto artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening zijn bijgevolg uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977).

Bijgevolg kan ook niet gesteld worden dat het bepaalde in artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn van toepassing is. In casu worden de termijnen met betrekking tot de overdracht van verzoeker immers geregeld in artikel 29 van de Dublin III-verordening die niets bepaalt omtrent een termijn voor vrijwillig vertrek of limitatieve uitzonderingen hierop.

Het derde onderdeel van het enig middel is prima facie onontvankelijk.

Het middel is niet ernstig.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker wat betreft de aangehaalde schending van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest heeft nagelaten te duiden op welke wijze de thans bestreden beslissing deze hogere rechtsnormen schendt dermate dat dit onderdeel van het enig middel prima facie onontvankelijk is.

Verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht dat kan leiden tot de schorsing van de bestreden beslissing. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ook af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. MAES